

Čím je pro muslima Mekka,
tím je pro cyklistu Passo dello Stélvio.

BORMIO 2010

3. – 6.7.2010

Cyklo team Vysoké Mýto

Zleva: Petr Novák, Luboš Popelka, Milan Kubík a Vít Dykast

Myšlenkou pokoření kultovních alpských průsmyků na pomezí italsko-švýcarských hranic se tato skupina zabývala už od loňské expedice po Španělsku. Osvědčený organizátor těchto akcí Milan Lehký se pro zranění tentokrát nemohl zúčastnit a tak nám pomohl alespoň cennými radami. Na jeho doporučení Petr připravil scénář a v pátek 2.7. před 18 hodinou vyjíždíme v jeho Seatu směr Rozvadov, Mnichov a Innsbruck. Tady si všichni dopřáváme pár hodin spánku na parkovišti a ráno pokračujeme až do plánovaného kempu ve vesničce San Valentino, na břehu malebného jezera Lago di Rézia, západně od Merana. V recepci Petr domlouvá cenu 8E /os/noc a tak se můžeme hned po vydatné snídani vydat na první etapu naší akce.

1.den – sobota 3.7.

Je nádherný letní den, i tady v 1500 m.n.m s teplotou hodně přes 20°C a proto volíme za dnešní cíl nejvyšší a nejtěžší sedlo celé oblasti - Stélvio. Z kempu sjíždíme po hlavní silnici v houstnoucím provozu o 450 výškových metrů níž a za městem Sluderno odbočujeme vpravo na most přes řeku Adige a odtud už stále vzhůru. Stoupání není zkraje příliš prudké až před městečkem Trafoi se silnice zvedá a až k horskému hotelu 5 km před vrcholem má odhadem 8%. Odtud je už sice vrchol nadohled, ale čeká nás ještě nejtěžších 5 km (a 500 výškových metrů) po terasách šplhající se silnice.

Podle předpokladu má nejlepší formu Petr, který nám ostatním brzo odjíždí a jede kopec ve velkém stylu. Jeho tempu stačí jen chlapík středních let v dresu mistra světa. Nahoru vyjíždíme po poledni, v průběhu půl hodiny jsme nahoře všichni. Odměňujeme se místním pivem Forst a z terasy restaurace sledujeme mumraj cyklistů, motorkářů a automobilistů dole pod námi. Je víkend, nádherné počasí k tomu a tak je tu opravdu živo.

Sjezd je pro nás zaslouženou odměnou i když část sjezdu je po šotolině. Sjíždíme opačnou stranou sedla na Mustair a také v této činnosti je Petr nedostižný. Opět prohání motorkáře a dole je snad o 5 minut dřív než ostatní.

Velkou výhodou pro cyklisty jsou v Alpách a Dolomitech všudypřítomné kašny s chladnou, ledovcovou vodou. Tato je v Mustairu.

Dál pokračujeme z Venosty těžkým stoupáním ve vedru. Každý si jedeme podle svého. Petr tradičně ochutnává místní třešně, Luboš s Vít'ou jedou ve dvojici a Milan často zastavuje kvůli křečím. Večer sledujeme u německých sousedů v karavanu jejich zápas s Argentinou v semifinále MS a hladkou výhru Němců 4:0

1.etapa

San Valentino - Passo dello Stelvio
(2760 m. n. m.) – Passo di Rézia (1504)
– S.Valentino

5 hod. – 100 km, 2400 m. převýšení

Zasloužený relax po etapě.

2. den – neděle 4.7.

Dnes pojedeme etapu se dvěma kopci a délkou určitě hodně přes stovku. Všichni jsme si večer slibovali, že ráno vyrazíme nejpozději v 8 hodin, abychom se vyhnuli odpolednímu horku, ale skutečnost je jiná.

Petr, ačkoliv spal nejdéle, je připraven nejdřív a my ostatní jen nechápavě přemýšlíme, kde jsme se tak opozdili. Projevuje se tu Petrův excelentní styl balení.

nacvičený z horolezeckých výprav, kde veškerá činnost horolezce musí být maximálně rychlá, koordinovaná a efektivní. To jsou ale vlastnosti, ve kterých má zbytek výpravy velké rezervy a tak mají po zbytek dne Luboš, Vít a i Milan o čem přemýšlet.

Z kempu vyjíždíme před devátou, opět do krásného rána. V Malles Venostě odbočujeme vpravo a hned na první křižovatce špatně odbočují Luboš s Vítou. Milan jede napřed, Petr se pro opozdilce vrací. Po kvalitním asfaltu stoupáme údolím v protisměru včerejšího sjezdu k hraničnímu přechodu do horského městečka Mustair. Podle mnoha plakátů usuzujeme, že jsme v působnosti lyžařského šampióna Daria Cologny. Za městem odbočujeme vpravo, míjíme odbočku na Stelvio a stoupání začíná být místy hodně prudké, odhadem 13%. Na Pass dal Fuorn (Ofen Pass), sedlo ve Švýcarském národním parku, na kterém jsme byli už při výpravě v roce 08, vyjíždíme hodinu před polednem. Tentokrát jedeme obráceném směru, ale počasí je stejně krásné jako tenkrát a opět si to užíváme. Nezbytné foto a valíme příjemným sjezdem k ústí livignonského tunelu. Máme už najeto víc než 70 km a domlouváme se na zastávce na oběd v Zernez. Kvůli nedorozumění a taky proto, že se jede stále z kopce zastavujeme až v Scuolu na pivko a oběd z vlastních zásob. Je velké vedro a nás ještě čeká náročné stoupání na Passo di Rézia.

Během naší siesty přijíždí parta Čechů.. Jsou z Chomutova, všichni na bajkách a program mají skoro stejný jako my. Vyměníme si pár informací, popřejeme si hodně štěstí na cestách a jedeme dál. Z hlavní odbočujeme v Martině do prudkého stoupání ve kterém se skupina dělí napůl. Rychlíci Petr a Víta jedou vpředu, Luboš a Milan jedou pohodově za nimi. Kuriózní je, že během následujících 8 kilometrů projedeme třemi státy - ze Švýcarska ještě ve stoupání přejedeme do Rakouska, abychom se na Rézii přehoupali do Itálie.

Večer se nám po úmorném dni nechce vařit a tak se jednomyslně rozhodujeme pro večeři v pizzerii. Po dlouhé době vychutnáváme specialitu, která tady chutná úplně jinak než doma a s potěšením oka sledujeme šikovnou Slovenku z Rožňavy, která nás obsluhuje. Po večeři se chceme podle plánu přesunout do Bormia, ale recepční nám účtuje 2 plné dny, ač jsme přijeli včera ráno. Operativně měníme plán a už předplacenou noc (2x8E/os.) trávíme v klubovně na podlaže. Na stavění stanů už nikdo z nás nemá morálku.

2.etapa

S.Valentino, Pass dal Fuorn (2149 m.), Passo di Rézia,
130 km, 2040 m. převýšení, 6 hodin

3.den – pondělí 5.7.

Spánek v budově si nemůže vynachválit tradičně zimomřivý Milan. Jedinou nevýhodou je, že k osvětlení vnitřních prostor kempu slouží senzory ovládaná světla, takže se celou noc budíme jejich blikáním při každém sebemenším pohybu. Ráno nás tedy Petr ani nemusí budit, sbaleno máme od včera a tak poprvé vyrážíme načas. Do Bormia jedeme přes Umbrailpass, o 250 m nižšího bratříčka Stelvia a z okna auta zvědavě okukujeme toto gigantické dílo přírody.

Z Cepiny nejprve sjíždíme po právě rekonstruované staré silnici do Sóndala a dál v Grósiu vlevo do strmého stoupání na sedlo Mortirolo (1852 m). Kopec má 13,5 km a odhadem 10%, s maximy 15 %. Takže na rozjezd, navíc ve vedru, je to hodně tvrdé. Víme, že na kopec jede i parta cyklistů, která nám chvíli před námi projela okolo kempu. Skutečně se s nimi setkáváme na vrcholu, odbočovali dole z hlavní o něco níž. Je to parta Kanadčanů středních let s dvěma doprovodnými vozy na cestě po vrcholech a sedlech severní Itálie.

Na vrcholu Mortirola Milan zvažuje má- li jet celý okruh přes obávanou Gávii, či se vrátit do kempu po stejné trase. Chybí mu letos hodně tréninkových kilometrů, ale nakonec se rozhoduje pokračovat s ostatními. Hořce toho zalituje hned v následujících osmi kilometrech sjezdu, kdy o 800 metrů ztratí těžce vydřenou výšku z Mortirolla. Ve vsi Vezza d'Oglio se tedy začíná útok na Gavii opět z výšky pouhých 1100 m a se stále stejným scénářem - Petr v čele jako rychlá spojka, my ostatní ho jistíme vzadu. Před Ponte di Legno bohužel nikdo z nás neodbočuje vlevo přes město, ale všichni pokračujeme dál po hlavní a odbočujeme až před sedlem Passo Tonalle, tj nejméně 5 km zajížd'ka.

O vlastní výkonnosti pochybující Milan zastavuje u první restaurace pod kopcem a k pivu přemluví i Víť'u, cyklistu se závodními ambicemi. Po doplnění tekutin se pak vydávají každý zvlášť do svého boje s kopcem.

Je takové vedro, že Luboš jedoucí kopec nadoraz, musí chladiť i kolo !

Po stovce kilometrů je kopec dokonalou zkouškou našich morálně - volních vlastností. Posledního Milana předjíždí postupně několik cyklistů, když často slézá z kola protahujíc unavená záda a nefunkční svaly nohou. Bobříka odvahy si všichni plníme v tunelu 4 km před vrcholem. Je do zatáčky a uprostřed panuje naprostá tma. Nikdo z nás nemá světlo a tak správný směr jízdy určujeme spíše intuitivně. Opatrný Milan jde raději pěšky a Luboš si pod sebou dokonce podtrhává kolo a padá. Rychlost ale není veliká, proto jen jedna malá odřeninka.

Když se nahoru vyškrábe i poslední Milan, může nastat příjemnější část dnešní cyklistiky-báječný, 20 km dlouhý sjezd až do kempu. Na kruháku v Bormiu se připojujeme k partě pražských cyklistů ze Slavie. Jezdí to samé co my, dnes byli na Stelviu. Mladá dívčina z této party tady ladí formu na 24 hodinovku a soucitný Petr má velkou starost o její choulostivé partie. Jejich odřením ale trpí při dlouhotrvajících jízdách všichni, bez rozdílu pohlaví. Včetně nás.

3.etapa

Bormio-Cepina, Passo del Mortirolo (1852 m.),
Passo di Gavia (2621 m)

Cepina

120 km, 6,5 hod.

3000 m převýšení

4.den – úterý 6.7.

Ačkoliv jsme večer uléhali s hvězdami nad hlavou, ráno je obloha zatažená. Dnes máme na programu kopce severně od Bormia, Passo di Foscagno a Passo d'Eira, a právě odtud se valí přes hřeben nejvíc oblačnosti. Na Foscagno je to asi 25 km vcelku přijatelného stoupání, po kvalitním asfaltu. Ve svahu vpravo nad Bormiem jsou v mapách vyznačeny jakási jezera, ke kterým bychom se chtěli na zpáteční cestě podívat. Stoupáme nahoru ve společnosti několika cyklistů. S některými se snažíme udržet tempo, některé dokonce předjíždíme. Za tunelem těsně před vrcholem vjíždíme do mračen na která si můžeme téměř sáhnout.

Nahoře dost fouká, dešť je na spadnutí, řešíme co dál. Poslední plánované sedlo expedice, d'Eiru, vidíme v oblačnosti dole pod námi, ale nikomu se na něj už nechce. Po krátké poradě volíme jistotu a návrat do kempu. Stěžejní kopce naší letošní mise, Stelvio i Gavii, jsme úspěšně zvládli a nám začíná chybět motivace. Při sjezdu marně hledáme ve vesničce Isolaccio odbočku k jezerům a tak sjíždíme až do centra Bormia. Po krátké prohlídce historických budov tohoto starobylého lázeňského města jdeme na krátkou poradu do kavárny a tam se rozhodujeme k odjezdu domů už dnes. Naše výkonnost den ze dne klesá, okolí Bormia s jeho okolními vrcholy máme také projeté a tak by se všem (snad s výjimkou Luboše) odjezd na noc a tím uspořený den hodil. V kempu balíme a v podrobnější mapě zjišťujeme, že k jezerům jsme měli odbočit hned za lázněmi v Bagni d'Bormio.

V recepci kempu, na rozdíl od S. Valentina, platíme jen jednu noc 9E/os a tak se okolo 15 hod. vydáváme na cestu domů. Volíme nejkratší cestu do Rakouska tj. znovu přes nám důvěrně známé sedlo Stelvio a S.Valentin, kde zastavujeme na poslední nákup. Za Landekem na dálničním odpočívadle spořádáme plný hrnc báječného risota s kuřecím masem na houbách a pak už jen sledujeme Petrův řidičský koncert. Podobně jako na kole nedá ani v autě nikomu před sebou šanci a tak jsme ve 22.00 na přechodu v Rozvadově. Tam se na chvíli za volantem vystřídá s Vítou a hodinu po půlnoci jsme šťastně v Mýtě –

expedice Stelvio se stala minulostí.

4.etapa

Cepina, Passo Foscagno (2291 m) a zpět - 70 km, 3,5 h., 1360 m.převýšení

Rekapitulace.

Ačkoliv byla tato výprava oproti minulým v mnoha ohledech skromnější, přesto byla velmi důležitá. Zdoláním Stelvia jsme dobyli poslední z trojice nejvýše položených průjezdných průsmyků Evropy, když na nejvyšší Col de la Bonnete a Col d'Iseran jsme vyjeli už v expedici po Savojských Alpách v r. 2006.

Myslíme si, že navzdory našemu tréninkovému manku na sebe můžeme být hrdí, protože akce měla určitě velmi dobrou sportovní úroveň. Vždyť za uplynulé čtyři dny jsme se na kolech pohybovali **21 hodin**, najeli celkem **420 km** a nastoupali **8800** výškových metrů, což zhruba odpovídá pomyslnému kopci z Benátské laguny na vrchol Everestu.

Ekonomicky vyšel zájezd také velmi dobře – za 4 dny v tomto nádherném koutě Evropy jsme zaplatili celkem na 2 tisíce Kč/os., tj. 500Kč/den, což je zhruba polovina ceny účtované cestovními kancelářemi.

